

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2022 r.

sprawy **M. R. (1) i K. S.**

oskarżonych z art. 310 §2kk w zb. z art. 286 §1kk w zw. z art. 11 §2kk w zw. z art. 12 §1kk w zw. z art. 64 §1kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego K. S. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 września 2021 r. sygn. akt II K 656/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. M. R. (2) i r.pr. Ł. S. po 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych M. R. (1) i K. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 922/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 września 2021 r., sygn. II K 656/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego K. S.</p> <p>1) naruszenie art. 439 § 1 pkt. 11 kpk (sprawę rozpoznano podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa), gdyż oskarżony nie brał udziału w postępowaniu karnym, w którym jego obecność była obowiązkowa, skoro Sąd pierwszej instancji wzywał oskarżonego na rozprawę,</p> <p>2) obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku polegająca na nieprawidłowym uznawaniu przez Sąd pierwszej instancji za prawidłowo doręczaną korespondencję wysłaną do oskarżonego dotyczącą czynności procesowych, podczas gdy brak było do tego podstaw,</p> <p>3) błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegające</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, że M. R. (1) płacił pieniędzmi nie stanowiącymi środków płatniczych, a nadto iż K. S. miał zamiar wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w sklepie (...) przy ul. (...), a następnie w sklepie (...) przy ul. (...), puścić w obieg dwa podrobione banknoty o nominale 200 zł każdy, wprowadzając kasjerki w obu sklepach w błąd co do autentyczności banknotów, płacąc w wymienionych sklepach za zakupy, czym miał doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie po 200 zł, podczas gdy oskarżony nie miał takiego zamiaru, a materiał dowodowy tego nie potwierdza,

4) naruszenie art. 5 kpk, art. 6 kpk i art. 7 kpk poprzez:

- rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew zasadzie domniemania niewinności,
- pozbawienie oskarżonego prawa do obrony,
- nieprawidłową ocenę zeznań świadków: J. C., A. Z., A. L., oraz wyjaśnień obu oskarżonych,

1) naruszenie art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przez ich bezpodstawne zastosowanie,

2) naruszenie art. 440 kpk, gdyż orzeczenie wobec oskarżonego jest rażąco niesprawiedliwe w sytuacji, kiedy mamy do czynienia z drobnym czynem, a kara jest nadmiernie surowa, a także naruszenie art. 53 kk

	<p>poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa a także potrzeby w zakresie prewencji ogólnej oraz orzeczenia kary sprawiedliwej uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego kary aż 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>3) naruszenie art. 310 § 3 kk i art. 286 § 3 kk poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, kiedy czyn opisany w zarzucie może co najwyżej stanowić wypadek mniejszej wagi z uwagi na wartość 400 zł oraz na tzw. drobny czyn, a także brak kosztów społecznych czynu,</p> <p>4) naruszenie art. 310 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie, w tym niezastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenia kary wolnościowej w postaci kary ograniczenia wolności w minimalnym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy, poza tym, że były bezzasadne, zostały sformułowane w sposób wadliwy, sztucznie powielony, zupełnie nierespektujący wzajemnych zależności między poszczególnymi względnymi przesłankami odwoławczymi z art. 438 pkt 1-4 kpk. Od profesjonalnego podmiotu jakim jest skarżący można wymagać, aby w sposób należyty rozróżniał istotę oraz charakter poszczególnych rodzajów zarzutów określonych w art. 438 kpk</p>		

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 marca 2019 r., sygn. II AKa 354/18, KZS 2019 nr 6, poz. 98, Legalis Numer 2123095). Zarzuty apelacyjne powinny sprowadzać się do konkretnych uchybień, w myśl zasady jedno uchybienie – jeden zarzut. We wniesionej apelacji tego zabrakło. Sąd Okręgowy w niniejszych rozważaniach aby nie dublować kolejnych rubryk uzasadnienia, kilkakrotnie omawiając te same kwestie, starał się, o ile to możliwe, zachować porządek rozważań w odpowiedzi na środek odwoławczy, w którym porządek kategorii podniesionych zarzutów i ich wzajemnych zależności pozostawał zaburzony.

Skarżący jako pierwszy podniósł zarzut dotyczący zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o której stanowi art. 439 § 1 pkt 1 kpk (zarzut z pkt 1), aczkolwiek kwestie braku uczestnictwa oskarżonego w rozprawach Sądu Rejonowego i tym samym ograniczenia prawa oskarżonego do obrony pojawiły się również w pkt 2 apelacji i pkt 4. tiret czwarty, przy zarzucie obrazy przepisów procesowych. W tym miejscu, niezależnie od kwestii prawidłowości kwalifikacji zarzutu lub jej braku, Sąd Okręgowy omówi wprost dlaczego poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej nie stwierdził, aby zmaterializowała się w/w bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 11 kpk i dlaczego nie doszło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony. Rozpoznanie sprawy pod nieobecność oskarżonego, jako uchybienie o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, odnosi się do

tych sytuacji, w których ustawa przewiduje obowiązkowy udział oskarżonego w czynności procesowej. Rzeczony obowiązek - w przypadku rozpoznania sprawy na rozprawie głównej w postępowaniu zwyczajnym - dotyczy wyłącznie spraw o zbrodnie i tylko co do czynności otwarcia przewodu sądowego oraz przesłuchania oskarżonego, na co jednoznacznie wskazuje brzmienie art. 374 § 1a kpk (por. postanowienie SN z 26.10.2021 r., II KK 287/21, LEX nr 3335592). Zgodnie z art. 374 § 1 zdanie 2 kpk, przewodniczący lub sąd mogą uznać obecność oskarżonego za obowiązkową. W przedmiotowej sprawie obecność oskarżonego nie była obowiązkowa z mocy ustawy. Zarzucany mu czyn nie stanowił zbrodni. Z akt sprawy również nie wynikało, aby Sąd I instancji zdecydował w tej sprawie inaczej.

Rozprawę pod nieobecność oskarżonego, którego udział w rozprawie nie był obowiązkowy można prowadzić tylko wówczas, gdy został on prawidłowo, a więc w sposób zgodny z treścią przepisów zawartych w rozdziale 15 KPK, zawiadomiony o jej czasie i miejscu. Nieprawidłowe powiadomienie, polegające m.in. na skierowaniu zawiadomienia pod niewłaściwy adres, jest z kolei równoznaczne z niepowiadomieniem o terminie rozprawy i w rezultacie zawsze rodzi konieczność zaniechania jej przeprowadzenia. W przedmiotowej sprawie oskarżonemu nie doręczono wprawdzie w sposób prawidłowy zawiadomienia o pierwszym terminie rozprawy wyznaczonej na 8 października 2020 r., jednak należy zwrócić uwagę, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nastąpiła zmiana Przewodniczącego z uwagi

długotrwałe zwolnienie lekarskie sędziego (k. 324). Postępowanie toczyło się zatem od początku i wówczas K. S. został zawiadomiony o rozprawie w sposób zgodny z przepisami. Co prawda przepis art. 132 § 4 kpk wyklucza doręczenie zawiadomienia o terminie pierwszej rozprawy głównej poprzez domowników, administrację domu, dozorcę domu lub sołtysa - jeżeli podejmą się oddać pismo adresatowi (art. 132 § 2 kpk), a także za pośrednictwem telefaksu lub poczty elektronicznej (art. 132 § 3 kpk), bądź też poprzez pozostawienie pisma osobie upoważnionej do odbioru korespondencji w miejscu stałego zatrudnienia adresata (art. 133 § 3 kpk), niemniej jednak art. 132 § 4 kpk nie wyłącza doręczenia zastępczego poprzez tzw. awizo, czyli pozostawienie pisma w skrzynce do doręczenia korespondencji, bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pozostawiono pismo oraz, że pismo należy odebrać w ciągu 7 dni (por. postanowienie SA w Katowicach z 11.05.2016 r., II AKz 219/16, LEX nr 2087731). Rzecz w tym, aby doręczenie nastąpiło na adres podany przez oskarżonego, co miało miejsce w tej sprawie. Przepisy KPK powinny być stosowane kompleksowo, a zatem w tym miejscu stosownym jest odesłać do art. 139 § 1 kpk, zgodnie z którym, jeżeli strona, nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. K. S. został pouczony o treści art. 139 kpk, co potwierdził swoim własnoręcznym

podpisem (k. 82), otrzymując druk pouczenia, w którym wskazano, iż „niewskazanie adresu może również uniemożliwić złożenie wniosku, zażalenia lub apelacji z powodu upływu terminów”. Zdaniem Sądu Okręgowego, w powyższym kontekście, nie może powoływać się na ograniczenie realizacji jego prawa do obrony, ten kto sam z nich rezygnuje, w następstwie swoich działań lub zaniechań.

Przechodząc do zarzutu z pkt 3 apelacji – zamiar oskarżonego K. S. Sąd Rejonowy ustalił prawidłowo nie tylko w oparciu o jego wyjaśnienia, w których ów kwestionował, ale mając na względzie całokształt okoliczności z których należało go wyprowadzić. Zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wniosek dotyczący świadomości oskarżonego odnośnie do posłużenia się sfalszowanym banknotem i tym samym puszczenia go w obieg. Zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia. W przedmiotowej sprawie wspólne zakupy K. S. i M. R. (1) zostały zarejestrowane na nagraniu z monitoringu i nawet jeśli Sąd Rejonowy nie odtworzył tego zapisu na rozprawie, to protokół jego

ogłędzin został ujawniony w sposób określony w art. 405 § 2 kpk. Z uwagi na charakter dowodu mógł zapoznać się z nim również Sąd Okręgowy. W przedmiotowej sprawie na zamiar kierunkowy oskarżonych wskazywały również okoliczności poprzedzające sam czyn. Oskarżeni – osoby prowadzące wędrowny tryb życia otrzymały od nieznanych sobie osób znaczną dla nich sumę pieniędzy, aby zupełnie za darmo zakupić dla siebie i tychże osób papierosy i alkohol. Mężczyźni ci nie poszli sami do sklepu i nie poczęstowali oskarżonych. Jak wskazał M. R. (1) – „obaj zgodziliśmy się z S., że pójdziemy po te zakupy (...), za zakupy płacił S., ja je pakowałem (k. 75). Ten fragment wyjaśnień oskarżonego przemawiał za uznaniem, iż działali wspólnie i w porozumieniu. Wszystkie te okoliczności Sąd Rejonowy ocenił prawidłowo, w sposób zgodny z art. 7 kpk. Znamiona przypisanego obu oskarżonym czynu mieściły się w świadomości sprawców i były objęte ich wolą. Sąd I instancji poczynił w tym względzie prawidłowe ustalenia w zakresie niesłusznie kwestionowanym przez obrońcę.

Bezzasadny był również zarzut dotyczący obrazy przepisów postępowania art. 5 kpk, art. 6 kpk i art. 7 kpk. Sąd Rejonowy w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym ocenił wyjaśnienia obu oskarżonych oraz zeznania świadków J. C., A. Z., A. L., wyciągając z nich jedyne właściwe i racjonalne wnioski, które spotkały się z akceptacją Sądu Okręgowego. W zeznaniach w/w świadków pojawiło się jedynie przedstawienie w sposób obiektywny faktów, które mogli oni zaobserwować: samej płatności za zakupy przez

oskarżonych, ich zachowania, wybranego przez nich towaru, wydanej sumy i tego, że po ich wyjściu ujawniono, że pochodzące od oskarżonych banknoty nie są prawdziwe, przejrzenia zapisu z monitoringu, przekazania tych informacji właścicielowi sklepu oraz zatrzymania oskarżonych po krótkich samodzielnych poszukiwaniach. W uzasadnieniu wniesionej apelacji obrońca nie wskazał żadnych przekonujących argumentów, a jedynie, że w/w świadkowie źle ocenili sytuację, właściwie bez wskazania dlaczego z treści ich zeznań należy wyprowadzić inne wnioski niż te, które w sposób jednoznaczny i logiczny poczynił Sąd Rejonowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz w doktrynie od dawna pozostaje ugruntowane stanowisko, iż zarzuty naruszenia art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk (zasada in dubio pro reo) wzajemnie się wykluczają i ich jednoczesne podnoszenie w apelacji jest działaniem wewnątrznie sprzecznym.

Zarzut z pkt 5 dotyczył obrazy przepisów prawa materialnego art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk - poprzez ich zastosowanie. Sąd Okręgowy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż wniesiony środek odwoławczy skonstruowany był w nader cywilistyczny sposób, bez dostrzeżenia odrębności odwoławczego postępowania karnego płynącej m.in. z odmiennej budowy zarzutów w petitum i wzajemnych zależności względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 kpk. Gdy przyjęta kwalifikacja czynu odpowiada dokonany ustaleniom faktycznym, stawiany

orzeczeniu zarzut obrazy prawa materialnego jest oczywiście bezzasadny. Zasadniczo zarzut obrazy prawa materialnego może być stawiany w sytuacji, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, zaś w przedmiotowej sprawie skarżący dokładnie to uczynił. Zarzutów odwoławczych nie powinno się multiplikować lecz należy stawiać jedynie zarzut pierwotny, a jego skutki wykazywać w uzasadnieniu, jako istotne dla wykazania wpływu uchybienia na treść wyroku. W sprawie niniejszej wystarczającym będzie wskazanie, że zdaniem Sądu Okręgowego, w składzie orzekającym w tej sprawie, nastąpiła prawidłowa subsumpcja poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych pod konkretne przepisy prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 6 - obrazy przepisu art. 440 kpk, podkreślić należy, iż nieskorzystanie z regulacji określonej w tym przepisie nie stanowi w ogóle naruszenia prawa, jest bowiem wyrazem przekonania sądu o sprawiedliwości wyroku. W wydaniu autora apelacji obraza art. 440 kpk to rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sprowadzająca się zakwestionowania orzeczonej w I instancji kary i twierdzeniu, że jest ona niewspółmiernie surowa. Jeśli już, argumenty w tym względzie powinny być podniesione na samym końcu. Przede wszystkim dlatego, że to określona kwalifikacja prawna popełnionego przez oskarżonego czynu wyznacza granice kary możliwej do orzeczenia przez Sąd, od-do czyli w ustawowych „widelkach” z konkretnego przepisu prawa materialnego. obrońca z kolei w następnych zarzutach podważa kwalifikację prawną zachowania oskarżonego jakiej wyrazem był

zaskarżony wyrok, co w tej chronologii zarzutów pozostaje nielogiczne. Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 270/17 żądanie apelacji zastosowania art. 440 kpk jest wynikiem nieporozumienia. Przepis ten adresowany jest do sądu, nakazując mu zbadanie wyroku poza granicami zarzutów, nie stanowi zaś samodzielnej podstawy odwoławczej. Wyraża powinność sądu odwoławczego zbadania sprawy nie tylko w granicach środka odwoławczego ale i niezależnie od tych granic w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi "rażąca niesprawiedliwość" (KZS 2018, nr 3, poz. 17, LEX). Odnośnie do art. 440 kpk w formularzu uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego UK2 przewidziano osobną rubrykę 4 „Okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu”, biorąc jednak pod uwagę, że skarżący podniósł zarzut dotyczący obrazy tego przepisu, Sąd Okręgowy kwestię tą omówił w tym miejscu.

Zarzuty z pkt 7 i 8 apelacji są tożsame, zostały także oparte to ten sam przepis art. 310 § 3 kk. Skarżący postulował uznanie, aby zachowanie oskarżonego zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, z naturalną pożądaną przez niego konsekwencją w postaci złagodzenia kary wymierzonej w I instancji. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów obrońcy wyrażonych w apelacji, a przemawiających w jego ocenie za tego rodzaju rozstrzygnięciem. Uznanie danego czynu za wypadek mniejszej wagi powinno opierać się na kompleksowej ocenie wszystkich okoliczności związanych z jego popełnieniem, zarówno obiektywnych, jak i subiektywnych.

Decydujące znaczenie mają tutaj elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe, a więc te dotyczące samego sprawcy, przedsiębranego przez niego sposobu działania, stopnia natężenia złej woli, itp. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 października 1996 r. , sygn. V KKN 79/96, OSNKW 1997/3-4 poz. 27). W rozpoznawanej sprawie uwzględnić należało, iż brak było okoliczności, które umniejszały winę oskarżonego działającego w zamiarze kierunkowym wprowadzenia w błąd, należącego do znamion oszustwa. K. S. był już kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. W tej sytuacji, oceniając całokształt rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy zaaprobował zarówno kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, jak i w wymierzoną mu karę.

Wskazać należało, dlaczego karę wymierzoną oskarżonemu w I instancji uznano za współmierną do jego skonkretyzowanej sytuacji. Zagrożeniem ustawowym czynu z art. 310 § 2 kk jest kara pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10. Wobec oskarżonego orzeczono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem karę zdecydowanie zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze skonfrontowana z argumentami obrońcy, doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, że Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze

okoliczności, decydujące o karze, zarówno te obciążające, jak też łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 kk.

Rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu jest rozstrzygnięciem surowym, aczkolwiek brak było podstaw do uznania, iż „rażąco surowym” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, uprawniającym Sąd II instancji do ingerencji w rozstrzygnięcie o karze.

Wniosek

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi pierwszej instancji;

3) ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie przez przyjęcie, że przestępstwo popełnione przez oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi o którym mowa w art. 310 § 3 kk w zb. art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a następnie o orzeczenie wobec oskarżonego kary wolnościowej,

4) nie obciążanie oskarżonego kosztami postępowania za II instancję;

5) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego Ł. S. w S. kosztów obrony oskarżonego K. S. z urzędu za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji (wniesienie apelacji to czynność za postępowanie przed Sądem

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>pierwszej instancji) oraz za postępowanie przed Sądem drugiej instancji, w obu przypadkach według norm przepisanych plus podatek VAT; kosztów tych nie uiszczono mi ani w całości ani w części, ani za I ani za II instancję.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków 1-3. Wnioski z pkt 4 i 5 Sąd Okręgowy uwzględnił, jako dotyczące wynagrodzenia obrońcy z urzędu i zwolnienia oskarżonego z poniesienia kosztów postępowania z uwagi na jego trudną sytuację materialną.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego M. R. (1)</p> <p>1. naruszenie art. 53 § 1 kk, poprzez jego błędną wykładnię a przez to niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że stopień winy oskarżonego, społeczna szkodliwość czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze kary oraz sprawiedliwość społeczna uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności na okres 1 roku i 4 miesięcy za czyn „puszczenia w obieg dwóch banknotów 200 zł, podczas gdy w okolicznościach tej sprawy w oparciu o zasadę sprawiedliwości społecznej orzeczona kara jest rażąco wygórowana i nieuzasadniona także z uwagi na koszty społeczne jakie wywołuje.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 310 § 3 kk oraz art. 286 § 3 kk w zw. z art. 115 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, poprzez błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że dotychczasowa karalność sprawcy wyklucza uznanie popełnionego czynu za wypadek mniejszej wagi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy tego oskarżonego zmierzały do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i tym samym złagodzenia kary wymierzonej mu w I instancji. Oczywistym pozostaje, że aby ocenić współmierność kary należy ją rozważać w granicach określonych przez ustawodawcę w konkretnym przepisie prawa materialnego- od tego należało zatem zacząć i to uczynić punktem wyjścia do dalszych rozważań, tym bardziej, że także w apelacji tego obrońcy zaburzona pozostawała chronologia podniesionych zarzutów. Wszystkie argumenty, dlaczego czyn oskarżonego nie mógł zostać uznany za wypadek mniejszej wagi Sąd Okręgowy omówił już w rubryce 3.1. Sytuacja obu podsądnych nie różniła się i wszystkie rozważania dotyczące K. S. przystawały do sytuacji oskarżonego M. R. (1). Czynienie w ich sytuacji różnic co do kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu, Sąd Okręgowy uznał by za rażącą niesprawiedliwość. Odpowiadając obrońcy wprost - uprzednia karalność oskarżonego nie tyle wykluczała uznanie danego czynu za wypadek mniejszej wagi, natomaist w tej konkretnej sprawie był to kolejny</p>		

argument przeciwko zastosowaniu postulowanej kwalifikacji prawnej. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut z pkt 1 apelacji obrońcy M. R. (1) powinien być sformułowany jako czwarta względna przesłanka odwoławcza – rażąca niewspółmierność kary – co pozostawałoby adekwatne do tego co chciał osiągnąć i tego jak ów zarzut uzasadnił. Zarzut obrazy prawa materialnego nie może dotyczyć dyrektyw sądowego wymiaru kary zawartych w art. 53 § 1 kk i art. 54 § 1 kk oraz okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary lub środków karnych wymienionych w art. 53 § 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. Przepisy te nie mają charakteru norm stanowczych, bo nie zobowiązują Sądu do określonego zachowania, a pozostawiają swobodę orzekania co do zastosowanego stopnia represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 4.03.2020 r., II AKa 243/19, KZS 2020, nr 5, poz. 36). Wyrokując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż w realiach niniejszej sprawy, karą adekwatną do przypisanego oskarżonemu czynu będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy. Odpowiada ona prawno-karnej ocenie czynu oskarżonego oraz osobistym cechom sprawcy działającego w warunkach recydywy. Kara ta uwzględnia także fakt uprzedniej karalności oskarżonego.

Wniosek

1. o zmianę kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>2. orzeczenie wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności w wymiarze nie wyższym niż 3 miesiące polegającego na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;</p> <p>3. obciążenie Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Siedlcach opłatą za pomoc prawną udzieloną temu oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem II instancji wedle stawki wynikającej z treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powiększonej o należny podatek VAT;</p> <p>4. nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania wywołanego wniesioną apelacją.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów¹ i 2 kwestionujących zaskarżony wyrok warunkowała bezzasadność wniosków 1 i 2. Wnioski z pkt 3 i 4 Sąd Okręgowy uwzględnił.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Zarzuty z apelacji osobistej oskarżonego K. S.:</p> <p>- nie był świadomy i nie wiedział, że uczestniczy w jakimkolwiek przestępstwie;</p> <p>- nie wiedział, że M. R. (1) ma jakiegokolwiek podrobione pieniądze;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- nie był w posiadaniu fałszywych pieniędzy i nie robił zakupów;</p> <p>- czuje się pokrzywdzony wyrokiem, gdyż odbyła się sprawa dotycząca jego osoby, w której nie uczestniczył w związku z czym został pozbawiony prawa do obrony.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wszystkie zarzuty z apelacji osobistej oskarżonego pokrywały się z zarzutami jego obrońcy, które omówiono już powyżej w rubryce 3.1.		
Wniosek		
- o uniewinnienie;	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku głównego.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	Na podstawie § 4 ust. 1 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. M. R. (2) i r.rp. Ł. S. po 516,60 zł, w tym 96,60 zł podatku VAT, za obronę oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia trudna sytuacja materialna oskarżonych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego K. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony K. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana